

Hrdina propadne kouzlu Beliarova drápu a samotnému bohu temnoty

„Dostane se ti do hlavy. Dostane se ti do hlavy stejně, jako se dostal mě.“ Zaskřípal ještě Raven předtím, než zhaslo světlo v jeho očích. Hrdinu zamrazilo. Zvedl meč, který ještě před chvílí mocně svíral Raven v rukách. Beliarův dráp. Hrdinovi se zpočátku nelíbil. Byla z něj cítit strašlivá temnota, ale také neuvěřitelná síla a moc. Jen tak tak přemohl Ravena a byl úplně vysílený z jejich souboje. Musel se však vrátit za mágy vody a informovat je o tom, že už je hrozba zažehnána. Zmizelý obyvatelé se vrátili zpět do Khorinisu, Raven byl mrtvý a Thorus slíbil, že již banditi nebudou dělat v Khorinisu žádné problémy. Hrdina se vrátil k Saturasovi a oznámil mu, že je vše, jak má být. „Máš Beliarův dráp? Ukaž mi ho!“ Naléhal Saturas. „Tady je.“ Řekl Hrdina pohotově. Saturas pohlédl na temný meč se znechucením. „Bylo by moudré mi ho dát, a já bych se postaral o to, aby jej už nikdy nikdo nenašel.“ Hrdinovi se nelíbilo, že Saturas skoro až přemýšlel za něj. „Na to zapomeň. Problémy, který si řešil ty už možná pominuly, ale zapomněl si na draky v trestanecké kolonii? Hádej, kdo musí tuhle šlamastiku vyřešit.“ Saturas se nazlobil. „Vždyť budeš mít Innosovo oko. Říkal jsi, že ten kovář Bennet jej právě opravuje. To ti nestačí?!“ Zabuřel Saturas. „Budu potřebovat jakoukoliv pomoc, která se mi dostane. Musím porazit DRAKY rozumíš?!“ Zdůrazňoval Hrdina. „Jakou šanci budou mít draci před drakobijcem, nesoucím artefakty dvou bohů...“ Skoro až zarecitoval Hrdina. Saturas si zklamaně povzdechl a zvolal. „Jen dávej pozor. Temnotou nemůžeš konat dobro moc dlouho. Na to pamatuj, příteli.“ Hrdina byl podrážděný. Copak mu Saturas nevěří? Udělal pro něj už tolik. Vyřešil záhadu zmizelých lidí. Posbíral ornamenty k portálu, porazil Ravena... Trocha důvěry od něj by byla na místě, pomyslel si Hrdina. „Jsem unavený.“ Řekl Hrdina a šel si lehnout do zříceniny z domu původních obyvatel.

Noc houstla a mágové, kteří ještě nemohli spát se shromáždili u ohniště a kouřili vodní dýmku. „Vypadáš ustaraně.“ Zvolal Myxir na

Saturase. „Nevím, jestli dokáže zvládnou břímě Beliarova drápu Myxire. Viděl jsem ten temný záblesk v jeho očích, když jsem na něj naléhal ať mi ho raději dá. Nevzdal by se ho ani kdybych jej ovládl kouzlem.“ Vzdechl Saturas. „Měj v něj větší důvěru Saturasi.“ Mínil Nefarius.

Hrdina se zatím převracel v jeho velmi nepohodlné posteli. Nemohl ani za boha usnout. Prošel si dnes tolika nástrahami utkal se s Ravenem, probrodil se bažinami a stejně nedokáže usnout. Najednou uslyšel hluboký, pronikavý hlas přímo v hlavě. „Poddej se mi, bojovníku. Poddej se moci Beliara!“ Hrdina sebou cukl. „Co to sakra bylo!“ vykřikl Hrdina a vylezl z postele. Beliarův dráp teď pulzoval tmavě modrou energií. Uchopil meč a začal si jej prohlížet. „Nádhera.“ Pošeptl Hrdina.

Probudil se až odpoledne s mečem téměř přitisknutým k sobě. Podivil se tomu. Potom vstal a začal si dělat léčivé lektvary. Saturas k němu naléhavě přispěchal. „Pokud je tvůj názor nezměněn, tak ti musím říct, že tvé rozhodnutí respektuji. Dávej ale pozor.“ Jejich rozhovor zakončili velkým objetím. Potom se ještě Hrdina rozloučil s ostatními mágy vody a pak prošel portálem zpět do Khorinisu. Hned jak prošel portálem, tak se teleportoval znovu, pomocí teleportačního kamene na Onarovu farmu. „Ale zdravím tě.“ Řekl Cord vlídně. „Ahoj Corde. Budeš určitě rád, až uslyšíš mou novinu.“ „Podlehni mi!“ Zařval náhle hlas v jeho hlavě. Hrdina sebou rázně škubl. „Jsi v pořádku? Vypadáš nějak bledě“ Zajímal se Cord. „Ale jo,“ Opáčil Hrdina, „teď k věci. S mágy vody jsme to všechno dokázali. Zmizelý lidé jsou zpět ve svých domovech a Raven byl poražen.“ Cord se usmál. „No skvěle! Doufám, že až se to všichni z kruhu vody dozví, tak zajdem ke Krvavý Harpyji. A dáme si do nosu.“ „To by bylo hezké. Zatím se měj hezky.“ Odvětil Hrdina. Musel teď jít za Bennetem, který opravuje Innosovo oko. „Ahoj Bennete.“ Bennet byl celý zpocený a unavený. I přes to však Hrdinovi oplatil jeho vlídný pohled. „Konečně si tady! Mám pro tebe ten Artefakt opravenej. Plus mám pro tebe dárek!“ „Dárek?“ Divil se

Hrdina. „Jaký dárek?“ „Skupinka chlapů se po tom, co jsme se dozvěděli o dracích, se vydala do trestanecký kolonie s cílem draky zabít a získat slávu a bohatství. A já sem těm bláhovcům dělal brnění. Většinou sem si za to bral spoustu zlata, ale jelikož ty si mě zachránil před oprátkou, tak tobě to dám jako dárek. Seš taky podle mě jedinej, kdo proti těm drakům má šanci. Jo a dones mi nějaký dračí šupiny až ty bestie sejmeš.“ Hrdina se usmál. „Teda díky Bennete. Určitě přinesu. Zatím se měj kamaráde.“ Nechtěl otálet. Je to teprve den, co zabil Ravena, a už chtěl vyřešit další krizi. Navlékl si brnění a vzal si Innosovo oko. Ještě řekl Bennetovi, ať za něj pozdravuje Leeho a vydal se k trestanecké kolonii. Sotva však udělal pár krůčků a uslyšel ten starý známý hlas toho nejhoršího prudiče. Raoul. „Myslíš si, že si něco víc s tím tvým fešným brněním?“ „Neotravuj mě Raoule! Nemám čas ani náladu na takovýho lůzra jako ty!“ Řekl hrdina rozezleně. „Lůzra? Já? Tas zbraň ty copánku!“ Řekl Raoul. Tohle měli místní žoldáci rádi. Souboj mezi dvěma chlapy je dokázal pěkně rozvířit. Z davu, který se mezi nimi utvořil bylo slyšet. „Ukaž mu, kdo je tu pán. Dokonči ho!“ Bojovali oba udatně, bylo ale vidět, že Hrdina má navrch. Bojovalo se většinou do omráčení, a Raoul už nebyl daleko od toho. Jenže Beliarův dráp se zrovna dostal do ráže. Občas se stalo, že meč pulzoval magií a dokázal na protivníka seslat blesk. Takový blesk, kdyby byl posledním úderem by ale pak nebyl jen omračující. Byl by smrtící. A přesně tak se stalo. Raoula trefil blesk. Jeho tělo lehlo. Úplně bez života. V davu najednou zavládlo úplné ticho. „Vražda! Zavolejte šéfa! Zavolejte Leeho!“ Zakřičel pak jeden ze žoldáků. Kvapným pohybem pak z domu vyšel udatný muž, ze kterého přímo sálal respekt. Byl to Lee a jeho hněv v obličeji nahnal strach Hrdinovi, který ztuhl zpozornil. „Byla to nehoda.“ Vydal ze sebe Hrdina. Lee se sklonil k mrtvole a pohlédl na svého přítele se zhnusením. „Jsi můj přítel. Pokud však do minuty neopustíš farmu. Zabiju tě.“ Potom ještě Lee pohlédl na Hrdinův meč a dodal. „Mrzí mě, že zrovna ty jsi podlehl temnotě.“ Lee se potom otočil udělal pár kroků a když se podíval za sebe, Hrdina tam již nebyl. Musel zmizet.

Nejhorší na celém tom incidentu bylo, že se mu to dokonce líbilo. Raoul byl osina v zadku jistě, ale nejen kvůli tomu se mu to zalíbilo. Temnota se jej postupně zmocňovala.

Zrovna dorazil do hornického údolí a zahlédl drakobijce. Na první pohled si hned pomyslel, že absolutně nemají šanci. „Hej ty! Nepotřebuješ společníka? Za pár zlaťáků ti budu dělat ochranku a pomůžu ti s draky.“ Řekl jeden z drakobijců. „Ztrať se!“ Odsekl Hrdina a odešel od skupinky. Z té skupinky si na něj nikdo ani netroufl kvůli meči, který si nesl. Nepotřeboval jít do hradu poradit se s někým. Nepotřeboval informace o dracích. Ti draci jej přímo volali. Slyšel je. V jeho hlavě, krom Beliarova drápu slyšel 4 hlasy, které byli téměř identické. „Nebojuj s námi! Podvol se Beliarovi. Spáče ti odpouští přidej se k nám! Přidej se nebo zemřeš!“ Říkali hlasy přes sebe. Věděl už nyní, že v trestanecké kolonii jsou čtyři draci, ale on chtěl jít za tím nejmocnějším. Chtěl ukázat jeho moc, aby se ostatní draci třáslí. Hrdina měl stále svou vůli... prozatím. Dorazil do místa, kterému se dříve říkalo Nový tábor ještě za časů bariéry. Ale od bariéry se trestanecká kolonie drasticky změnila. Z jinak místa, které má normální teploty se stala mrazivá pustina. Všechny původní stavby byly buď trochu, nebo zcela zničeny a vše co zbývalo bylo pokryté pod hrubými sněžnými kopci. A nikde ani živáčka. Viděl jen z dálky dva drakobijce, které poznal. Rychle Silvia a Bullca obešel, protože přesně věděl, co by následovalo. Chtěli by hrát přátelíčky, a na konec by mě zabili a slávu a bohatství by celé shrábli oni. Dostal se dál od nich a tam už byli jen nestvůry. Pokud to nebyli podivné bludičky, tak to byli zrůdní ještěřani. Občas se musel dostat i přes ledové golemy. Což byli nejmocnější golemové, které zatím potkal. Přes všechno se ale probojoval mocný Hrdina, který se dral a dral k drakovi. Nakonec všechny nestvůry zahynuli díky moci Beliarova drápu. Stál už před ním jeho hlavní cíl. Jenže drak nebyl ani trochu zastrašen faktem, že Hrdina porazil vše v jeho cestě. Naopak. Ledový drak se usmíval. Byl to ten typ úsměvu, kterým naznačoval, že ví něco, co jeho protivník

ne. „Ach mocný drakobijec jde zabít nepřemožitelného draka. A copak to má za strašlivý meč, který tak pevně třímá? Ach tak. Beliárův meč. Chceš zabít někoho, kdo slouží pánu tvého meče? Poslouchej Beliára. Poslouchej jej přes tvůj meč. Víš, že má pravdu. Víš že, patříš k nám.“ Hrdina se sebou pobouřeně cukl. „Co ty víš, kdo já jsem. Ten meč mě bude poslouchat. Ne naopak! Nestanu se Beliarovou loutkou destrukce!“ Něco se stalo. Čím dál míň začínal věřit slovům, které unikali z jeho úst. V Hrdinových očích proběhla temnota. Drak se začal smát, až z jeho nozder unikal oheň.

Uběhlo pár dní, během kterých se Bezejmenného hrdiny již zcela Beliár zmocnil. Jiskru v jeho očích vystřídala tmavě fialová temnota a jeho meč byl nyní v plné síle. Usadil se na jednoho z draků jakožto jejich pán, a rozkazoval. Bažinný drak zničil, co zbylo z dřívějšího Starého tábora a skřeti, kteří byli vpuštěni do pevnosti mu v tom napomohli. Trestaneckou kolonii posléze opustili, a soustředili se na frakce v Khorinisu. O žoldáky na Onarově farmě se hravě postarala hrstka skřetů a Ohnivý drak. Z dřívějších přátel zbyl jen popel. Ani mocný Lee nebyl pro draka, který se soustředil výhradně na něj, žádný problém. Kamenný drak si na svou pomoc přinesl pátrače, kteří svou magickou dovedností přemohli Miltena, který byl ale jen omráčen. Dostali se do kláštera. Tam se dlouho bránil poslední žijící mág Pyrokar, který se stal nakonec potravou pro Kamenného draka. A na město Khorinis mělo kladivo udeřit nejtvrději. Na mocném Ledovém drakovi seděl Bezejmenný, o kterém se už nyní nedá říkat, že je hrdina. Pátrači a skřeti se dostali do města, a zabíjeli všechny, kteří se mu postavili do cesty. Ledový drak vysadil Bezejmenného a potom zaútočil na přístav. Protivník Bezejmenného se ukázal. Stál před ním mág vody Vatras, který se tvářil zdevastovaně. „Saturasovi obavy jsou nyní opodstatněné. Beliár je mocný bůh. Neviním tě... Za tvou pošetilost.“ Potom Vatras zavládl magií a donutil Bezejmenného k dočasnému ústupu. Vatras jej nenechal odpočinou a mocnými blesky ranil svého protivníka. Bezejmenný uskočil poslednímu blesku

a rychlým krokem přistoupil k Vatrassovi. Probodl Vatrass a jeho oči ztemněli ještě víc.

Existuje ještě naděje? Může ještě někdo porazit Beliarovi služebníky? „Tak tohle bych nečekal.“ Zvolal Diego, který se právě ukázal ze stínu... Následovali jej Gorn Milten a Lester, kteří se vrhli na svého bývalého přítele. Milten ho zamrazil mrazivým blokem, ze kterého se ale byl Bezejmenný schopen vysekávat díky drápu. Diego mu proto ustřelil šípem zbraň. Jakmile byl imobilizován, tak jej Lester uspal a Gorn jej odnesl do věže a zamkl. „Naděje nezemřela!“ Zvolal Milten, který našel u Bezejmenného Innosovo oko. Nabil jej energií. A jak to bylo dál? Dokázali Diego, Milten, Gorn a Lester s pár přeživšími porazit draky a další služebníky Beliára? Doufejme.